

LIBRIS

We know
books

YOUNG
ADULT

VICTORIA AVEYARD
DISTRUGĂTORUL
DE LUMI

Traducere din limba engleză de
DAN DOBOȘ

NEMIRA

în mână și o dați mai departe sau o devorați. Poveștile nu pot trăi fără voi. Vă mulțumesc că dați viață oricărui lucru pe care l-am dospit o vreme.

Aceasta este partea în care ar trebui să-mi enumăr sursele de inspirație, dar sunt mult prea multe bazine hidrografice pentru acest râu. Îi voi mulțumi aici doar lui J. R. R. Tolkien, pentru că m-a aruncat în Pământul de Mijloc, pentru că mi-a oferit atât de mult, și totuși atât de puțin. Pentru că m-a făcut să vreau. Pentru că m-a înfometat.

Sunt recunoscătoare că bunicile mele au reușit să-mi vadă cărțile publicate și, deși nu mai sunt cu mine, sper ca această poveste să ajungă cumva și la ele.

Vă iubesc pe toți,

Victoria

CUPRINS

PROLOG.....	9
1. FATA CONTRABANDISTEI.....	35
2. O VOCE ÎNGHETATĂ	50
3. ÎNTRE DRAGON ȘI UNICORN.....	63
4. NEMURITORUL LAȘ.....	77
5. TÂRGUL FURTUNII.....	95
6. ÎN SÂNGE.....	118
7. REGINA LEILOR.....	134
8. SUB STEAUA ALBASTRĂ.....	150
9. COPIII TRECERII	165
10. TALISMANUL JYDI.....	183
11. POVARA ASASINEI.....	202
12. ASUL DIN MÂNECĂ.....	212
13. LAȚUL	219
14. CAVALERUL VERDE.....	234
15. CALEA ALEASĂ.....	248
16. AFACERI BUNE	266
17. PENTRU TĂRÂM.....	283

18. SĂ MORI ÎNCERCÂND	299
19. AȘA SPUNE OSUL	309
20. SĂ-ȚI VERȘI SÂNGELE PENTRU MINE	323
21. OCHI DESCHIȘI.....	346
22. MERITĂ DUREREA.....	361
23. SUB MÂNA PREOTULUI.....	368
24. LUPUL	399
25. LACRIMILE UNEI ZEIȚE	421
26. DURERE ȘI FRICĂ.....	440
27. ȘARPELE.....	452
28. CEA MAI BUNĂ OFERTĂ	470
29. URSUL DIN KOVALINN	490
30. ÎMPOTRIVA ZEILOR.....	498
31. SÂNGE ȘI SABIE	521
32. ORFANII.....	537
MULȚUMIRI.....	549

PROLOG

Cântecul necântat

Niciun muritor în viață nu văzuse vreodată un Fus.

Amintirea lor persista în locuri știute sau uitate, în oameni atinși de magie, în creaturi care se trăgeau din alte țărâmurii. Însă niciun Fus nu mai arsese de multă vreme. Ultimul se stinsese acum o mie de ani. Pasajele se închiseseră, porțile se ferecaseră. Epoca Trecerii se încheiase.

Allward era un țărâm izolat.

Și așa trebuie să rămână, gândi Andry Trelland. Pentru binele nostru, al tuturor.

Scutierul se ocupa de armura stăpânului său, ignorând primele picături de ploaie, strângând centurile și cataramele peste pieptul lat al lui Sir Grandel Tyr. Degetele lui Andry, de culoarea mierii, lucrau rapid, zburând parcă peste pielea familiară a curelelor și peste oțelul aurit. Armura cavalerului strălucea, proaspăt lustruită. Apărătorile erau lucrate astfel încât să semene cu leul care rage, stema Regatului Galland.

Zorii se iveau timid, luptându-se cu norii unei ploii de primăvară, îngrămădiți la poalele dealurilor și ale munților din zare.

Era ca și cum ar fi stat într-o cameră cu tavanul jos. Andry inspiră, gustând aerul umed. Simțea că lumea se strânge în jurul lui.

Caii lor fornăiau în apropiere, legați într-un șir de treisprezece, înghesuindu-se unii în alții în căutarea căldurii. Andry ar fi vrut să li se alăture.

Apărătorii Tărâmului se opriseră în luminișul de sub deal. Unii își așteptau dușmanii, păzind drumul pelerinilor, care o lua printre copaci. Alții patrulau în templul sufocat de iederă, ale cărui coloane albe semănau cu scheletul unei făpturi demult ucise și uitate. Inscripțiile de pe ele îi păreau cunoscute, scrise de Antici cu litere pe care Andry le văzuse și în mitica Iona. Structura era străveche, de dinaintea Imperiului Vechiului Cor, construită pentru un Fus care se stinsese demult. Clopotnița era învăluită în liniște. Andry nu știa unde se dusesse Fusul care se aflase odinioară înăuntrul ei. Nu-i spusese nimeni, iar el nu-și făcuse niciodată curaj să întrebe. Îl simțea totuși ca pe o mireasmă stinsă, ca pe o unduire a unei forțe pierdute.

Sir Grandel făcu o grimasă. Cavalerul cu pielea palidă se încruntă privind la cer, la templu și la războinicii de mai jos.

— Nu-mi vine să cred că sunt treaz la ora asta Fus-tembelă, pufni el cu voce nestăpânită.

Andry ignoră lamentarea mentorului său.

— Am terminat, stăpâne, zise el făcând un pas înapoi.

Se uită la cavaler, verificând echipamentul lui Sir Grandel în căutarea vreunui defect sau a unei imperfecțiuni, a oricărui amănunt care l-ar fi putut stânjeni în bătălia ce avea să vină.

Cavalerul își umflă pieptul. Andry era de trei ani scutierul lui. Îl considera un om arogant pe Sir Grandel, dar, ce-i drept, nu cunoștea niciun spadasin de talia lui care să nu cadă în păcatul mândriei. Era de așteptat.

Totul părea în ordine, de la vârfurile cizmelor de oțel, până la articulațiile mânușilor armurii. Cavalerul veteran era o adevărată

întruchipare a forței și a curajului, un vârf al Gărzii Leilor reginei. Avea o prezență înfricoșătoare și răscolitoare.

Ca întotdeauna, Andry se imagina pe sine însuși în aceeași armură, cu leul pe piept, cu mantia verde pe umeri, purtând pe braț scutul tatălui său, care stătea acum pe peretele din salonul mamei sale. *Nefolosit de ani de zile, acoperit de praf, aproape rupt în două.*

Scutierul clătină din cap, alungându-și gândul.

— Ești gata.

— Clar mă simt pregătit, răspuse cavalerul, sprijinindu-și palmele înmănușate pe mânerul sabiei. În sfârșit, după atâtea zile în care mi-am târât oasele bătrâne prin Tărâm. Cât timp a trecut de când am plecat de acasă, Trelland?

Andry răspuse fără să stea pe gânduri.

— Două luni, domnule. Fără o zi.

Știa numărul zilelor așa cum știa câte degete are. Fiecare zi pe drum fusese o aventură prin văi, munți și locuri sălbatice, prin regate pe care nu visase să le vadă vreodată. Alături de războinici faimoși, incredibil de discușiți, cu toții niște eroi. Călătoria lor era însă aproape de final. Se apropia bătălia. Andry nu se temea de luptă, ci de urmările ei.

Drumul ușor, rapid către casă. Curtea de antrenament, palatul, mama bolnavă și tatăl mort. Fără vreo bucurie. Mă așteaptă încă patru ani în care-o să-l urmez pe Sir Grandel din camera tronului în pivnița cu vinuri.

Sir Grandel nu băgă de seamă disconfortul scutierului său, continuând să pălăvrăgească.

— „Fusele se vor aprinde și vom ajunge pe tărâmurile pierdute.“ Astea-s baliverne. Ne luăm după o poveste pentru copii, mormăi cavalerul, testându-și mânușile. Urmărim fantome de dragul fantomelor.

Clătină din cap, privindu-și tovarășii pregătiți de luptă, cu veșmintele și culorile la fel de variate ca giuvaierile de pe coroana unui rege. Ochii lui albaștri, apoși, zăboviră asupra unora dintre ei.

Andry urmări privirea lui Sir Grandel. Se opri asupra silueteilor cu o postură dreaptă și țepăună, cu armurile lor ciudate, cu obiceiurile lor și mai ciudate. Deși erau de multe zile pe drum împreună cu Apărătorii Tărâmului, unele figuri nu i se păreau deloc familiare. Enigmatice precum ghicitoarea unui vrăjitor, distante și de necrezut, ca un mit. *Și stau chiar în fața mea.*

— Nu sunt fantome, murmură Andry, observând cum unul dintre cavaleri urmărește perimetrul templului.

Avea părul blond împletit în coadă, pieptul larg și era monstruos de înalt. La șold avea o spadă care ar fi trebuit mânărită de doi oameni obișnuiți. *Dom*, gândi Andry, deși numele adevărat al cavalerului era mult mai lung și mai greu de pronunțat. *Un prinț din Iona.*

— Anticii sunt făcuți din carne și oase, la fel ca noi.

Erau ușor de distins de ceilalți războinici. Anticii erau ființe aparte, șase în total, fiecare ca o statuie frumoasă, cu înfățișări diferite, dar cumva aïdoma. La fel de îndepărtați de muritori precum păsările de pești. Copii ai unor alte stele. Așa spuneau legendele. Ființe de pe un alt tărâm, notau puținele istorii.

Nemuritori, știa Andry.

Fără vârstă, frumoși, eterni, distanți – și pierduți. Chiar și după atâta timp nu putea să nu se zgâiască la ei.

Ei își spuneau vedera, dar pentru restul Tărâmului, pentru muritorii care îi cunoșteau doar din istorii vechi și din povești aproape uitate, ei erau Anticii. Neamul lor se împutinase, dar, în ochii lui Andry Trelland, era unul încă puternic.

Prințul Antic își ridică privirea după ce termină de analizat templul, fixându-l pe scutier cu smaraldul înflăcărat al ochilor săi. Andry își lăsă repede privirea în pământ, știind că nemuritorul putea să le audă conversația. Obrajii i se înroșiră.

Sir Grandel nu tresări, ochii săi de cremene rămânând netulburați sub vizieră.

— Oare Anticilor le curge sânge din răni, scutierule?

— Nu știu, stăpâne, răspunse Andry.

Privirea cavalerului se mută spre ceilalți. Anticii veniseră din toate colțurile Tărâmului, apărând din enclave pe jumătate uitate. Andry îi memorase, așa cum îi reținuse și pe curteni, nu doar ca să nu-l facă de răs pe Sir Grandel în societate, ci și din curiozitate.

Cele două femei Antice erau o apariție în sine, războinice în aceeași măsură ca restul neamului lor. Prezența lor fusese un șoc pentru muritori, în special pentru cavalerii din Galland. Andry le găsea misterioase, dacă nu cumva de-a dreptul extraordinare. Rowanna și Marigon erau din Sirandel, un loc din adâncurile ținutului Castlewood, la fel ca Arberin. Andry bănuia că sunt rude apropiate, fiindcă aveau același păr roșcat, fețe palide, semănând cu cele de vulpe, cămăși purpurii de zale, iridescente precum pielea unui șarpe. Aveau culorile unei păduri toamna, schimbătoare când treceau de la soare la umbră. Nour venea din Hizir, enclava deșertică de dincolo de Marile Nisipuri din Ibal. Lui Andry i se părea a fi deopotrivă femeie și bărbat. Nu purta armuri, ci straturi bine strânse de mătase de culoarea vaniliei, pe care prinsese o mulțime de pietre prețioase. Pielea îi era aurie, ochii de bronz, evidențiați cu machiaj negru și purpuriu, în timp ce părul negru și-l purta împletit în codițe complicate.

Mai era și Surim, cel care călătorise cel mai mult dintre muritori și nemuritori deopotrivă. Cu pielea de culoarea bronzului și ochi adânciți în orbite, părea încă obosit după călătoria din Tarima și purta osteneala asta ca pe o haină grea care părea să-l împovăreze și pe calul robust care îl purtase în lungul imensei stepe Temurijon.

Dom părea să fie un stejar cu coarne de cerb. Purta haine de piele pe sub o mantie cenușiu-verzuie, pe care era brodat cerbul imens care se găsea pe blazonul enclavei sale și al monarhului de

acolo. Nu avea mănuși, nici din piele, nici din armură. Pe deget îi strălucea un inel din argint. Venea din orașul Iona, ascuns în depresiunile munților din Calidon, acolo unde se adunaseră prima dată Apărătorii. Andry și-l amintea perfect: un oraș nemuritor, de cețuri și piatră, condus de o nemuritoare îmbrăcată în straie cenușii.

Vocea lui Sir Grandel îi întrerupse șirul gândurilor.

— Și ce zici de prinții ăștia din Vechiul Cor, urmașii vechiului imperiu? ŷuieră el pe un ton tăios. Atinși de Fus, se poate, dar muritori, la fel ca noi toți.

Andry Trelland crescuse într-un palat. Învățase cu multă vreme în urmă să recunoască un glas plin de invidie.

Cortael din Vechiul Cor stătea singur, cu cizmele înfipte zdra-văn în pietrișul de pe drumul pelerinilor. Privea nemișcat la umbrele pădurii, așteptând precum un lup în bârlog. Purta și el o mantie din Iona, iar pe pieptarul armurii avea modelate coarnele cerbului. Pe umeri i se revărsau plete de un roșu-închis, asemenea sângelui la apus. Nu era în slujba niciunui regat al muritorilor, dar pe chip începeau să i se vadă câteva riduri, pe frunte și la colțurile gurii. Andry se gândi că trebuie să aibă vreo treizeci și cinci de ani. Ca și Anticii, avea și el sânge-Fus, era un fiu al Traversării, iar strămoșii săi se născuseră sub stelele altui tărâm.

La fel și lama lui. O sabie-Fus. Arma lucitoare reflecta cerul de deasupra, făcând să izvorască o lumină gri, în care se vedeau inscripții pe care nimeni în viață nu le mai putea citi. Prezența ei era ca cea a unui fulger.

Cavalerul miji ochii.

— Și ăstora le curge sânge din răni?

— Nu știu nici despre ei, bombăni Andry, încercând să-și ia ochii de la lamă.

Sir Grandel își bătu scutierul pe umăr.

— E posibil să aflăm curând, zise el, pornind în josul dealului, făcându-și armura să zornăie la fiecare pas.

Eu sper că nu, gândi Andry, în timp ce stăpânul său se alătură celorlalți Apărători muritori. Sir Grandel nimeri printre verii North – alți doi cavaleri din Galland. Edgar și Raymon North erau la fel de nerăbdători să arate ce pot, ca și Sir Grandel, iar fețele lor obosite păreau imagini în oglindă ale chipului stăpânului său.

Bress Îmblânzitorul-de-Tauri se apropie și el, zâmbind larg sub coiful său cu coarne. Mercenarul obișnuia să-i împungă pe cavaleri de fiecare dată când avea ocazia, spre nemulțumirea acestora și încântarea lui Andry.

— Chiar dacă n-o să luați sabia în mână, tot ar trebui să vă rugați zeilor înainte de bătălie, se auzi o voce baritonală, catifelată ca un tunet.

Andry se întoarse și văzu un alt cavaler ieșind dintre copaci. Okran din Kasa, strălucitorul regat din sud, își plecă scurt capul în timp ce se apropia, ținându-și coiful sub un braț și lancea sub celălalt. Pe armura sa albă ca o perlă era înfățișat vulturul din Kasan, cu aripile întinse și ghearele gata să ucidă. Zâmbetul cavalerului părea o stea căzătoare, o scânteie apărută pe pielea sa neagră.

— Stăpâne, răspunse Andry, făcând o plecăciune, nu cred că zeii vor asculta rugile unui scutier.

Okran ridică o sprânceană.

— Asta îți spune Sir Grandel Tyr?

— Trebuie să-mi cer scuze pentru el. E obosit după călătoria lungă în care am traversat jumătate din Tărâm timp de câteva săptămâni aspre, zise Andry, care știa că datoria unui scutier este aceea de a avea grijă de stăpânul său, atât cu vorba, cât și cu fapta. N-a intenționat să vă insulte nici pe dumneavoastră, nici pe altcineva.

— Nu te agita, scutier Trelland. Nu sunt genul de om care să fie deranjat de bâzâitul unei muște, răspunse cavalerul din sud, fluturându-și relaxat mâna. Cel puțin, nu astăzi.

Andry încercă din răspuțeri să se lupte cu nevoia de-a dreptul nepoliticoasă de a rânji.

— L-ați numit muscă pe Sir Grandel?

— I-ai spune dac-aș fi făcut-o?

Scutierul rămase tăcut, dând astfel un răspuns.

— Ești băiat bun, chicoti cavalerul din Kasan, punându-și coiful pe cap și fixând la locul ei apărătoarea de ametist pentru nas. Astfel apărură un cavaler al Vulturului, ca un erou care pășește din vis în realitate.

— Vă este frică?

Vorbele îi scăpaseră din greșală lui Andry. Fața lui Okran se îmblânzi, în căutarea unui răspuns.

— Vă e frică de hoț și de vrăjitorul lui?

Cavalerul din Kasan rămase tăcut o vreme, căzut pesemne pe gânduri. Privi la templu, la luminiș și la Cortael, care se afla la marginea lui, santinelă pe drumul pelerinilor. Pădurea începuse să tresară sub picăturile de ploaie, iar umbrele negre păreau acum cenușii. Totul era prea liniștit, nepăsător cumva.

— Fusul e pericolul, nu cei care-l caută, zise el cu o voce blândă.

Andry descoperi că, în pofida tuturor eforturilor, nu și-i putea imagina: *hoțul sabiei, vrăjitorul răzvrătit*. Doar doi oameni împotriva tuturor Apărătorilor: doisprezece războinici, dintre care jumătate erau Antici. Avea să fie un măcel, o victorie ușoară, își spuse el, încercând să-și înghită nodul din gât.

Cavalerul din Kasan își ridică bărbia.

— Anticii le-au dat de veste regilor muritori, iar eu am fost trimis aici, asemenea celorlalți cavaleri. Nu știu prea multe despre cei cu sânge din Vechiul Cor sau despre magia Fusului, în care cred chiar mai puțin. O sabie furată, un pasaj închis? Pare mai

degrabă un conflict între doi frați, nu ceva care să privească marile regate ale Tărâmului, pufni el, scuturând din cap. Însă eu nu trebuie să judec ce-au spus monarhii sau avertismentul lui Cortael. Eu trebuie doar să mă pregătesc pentru ceea ce ar putea veni. Riscul de a porni acum înapoi spre casă e prea mare. În cel mai rău caz, nu se va întâmpla nimic. Nu va veni nimeni, continuă el, clipind din ochii săi întunecați. În cel mai bun caz, salvăm Tărâmul înainte să-și dea seama că e în pericol.

— *Kore-garay-sida*.

Înțelegea ușor limba poporului din care se trăgea mama sa, fiindcă o învățase în copilărie. Pe buzele sale, cuvintele aveau gustul mierii.

Asta e voia zeilor.

Okran clipi, surprins. Apoi pe buze îi apărură un zâmbet fermecător.

— *Ambiara-garay*, răspunse el, completând rugăciunea cu o plecăciune.

S-avem încredere în zei.

— Nu mi-ai spus că vorbești limba din Kasan, scutierule.

— Am învățat-o de la mama, stăpâne, răspunse Andry, îndreptându-se de spate.

Avea aproape un metru și nouăzeci de centimetri, dar se simțea insignifiant în umbra subțire a lui Okran. În timpul copilăriei din Ascal, Andry se obișnuise să fie remarcat pentru pielea mai întunecată și era mândru de moștenirea pe care o reprezenta.

— Mama s-a născut în Nkonabo și e fiica lui Kin Kiane.

Familia mamei sale era cunoscută chiar și în nord.

— O descendență nobilă, zise Okran, zâmbind în continuare. Ar trebui să vii la mine în Benai când se vor termina toate acestea și ne vom întoarce la viețile noastre.

Benai, gândi Andry. *Un oraș placat cu aur și ametist, adăpostit pe malurile verzi ale fluviului Nkon.*

Patria pe care n-o văzuse niciodată căpătă contururi, iar cântecele mamei sale îi răsunau în minte. Nu reuși să dea curs acestui gând. Stropii reci de ploaie făceau ca realitatea să fie imposibil de ignorat. Mai avea trei sau patru ani până să devină cavaler. *O viață, gândi Andry. Și mai sunt atâtea altele pe care trebuie să le am în vedere. Poziția mea în Ascal, viitorul, onoarea. Își simți inima grea. Cavalerii nu sunt liberi să rățăcească după propria voință, ei trebuie să-i protejeze pe cei slabi, să-i ajute pe neajutorați și, mai presus de toate, să-și slujească țara și regina. N-au timp de desfătări. Și mai trebuia să se gândească și la mama lui, fiindcă devenise extrem de fragilă.*

Andry se sili să zâmbească.

— Când se vor termina toate astea, repetă el, făcând din mână, în timp de Okran începu să coboare dealul, pășind sprinten pe iarba udă.

S-avem încredere în zei.

La poalele munților măreți din Allward, înconjurat de eroi și nemuritori, Andry putea simți zeii din jur. Cine altcineva ar fi putut să trimită un scutier pe un asemenea drum, fiul unei nobile străine și al unui cavaler mărunț? Un băiat care nu moștenea castele și prin vinele căruia nu curgea sângele vreunui rege.

Mâine nu voi mai fi băiatul ăsta. Când se vor termina toate astea.

La marginea luminișului, prințul nemuritor din Iona i se alătură lui Cortael. Își concentrase asupra pădurii simțurile de Antic. Chiar și din locul în care stătea, în vârful dealului, Andry îi zări chipul împietrit.

— Îi aud, zise el, iar cuvintele sale sunară ca plesnetul unui bici. La vreo opt sute de metri. Doar doi, așa cum ne-am așteptat.

— Trebuie să ne luăm precauții în privința vrăjitorului, strigă Bress, iar toporul de pe umărul său sclipi de parcă le-ar fi zâmbit norilor cenușii.

Nemuritorii din Sirandel se întoarseră spre el, privindu-l de parc-ar fi fost un copil.

— Noi suntem precauțiile, Îmblânzitorule, rosti Arberin în-cetișor, vorbind cu accentul limbii sale de neînțeles.

Mercenarul își țuguie buzele.

— Cel Roșu e un păcălici oarecare, nimic mai mult, zise Cortael fără să se întoarcă. Dați de veste la templu; rămâneți în formație.

Prințul urmaș al Vechiului Cor era un lider înnăscut, obișnuit să dea ordine.

— Taristan va încerca să se strecoare printre noi și să aprindă un Fus înainte să-l putem opri.

— Și va da greș, tună Dom, scoțându-și spada imensă din teacă.

Okran izbi pământul cu capătul lăncii, în semn de susținere, în timp ce verii North își zăngăniră scuturile. Sir Grandel se ridică, se îndreptă de umeri și-și înțeștă fălcile. Nemuritorii veniră și ei, cu arcurile și săbiile în mâini. Apărătorii erau gata. Cerurile se deschiseră și ele, lăsând să se reverse o ploaie deasă și rece. Andry se înfioră, simțind apa cum îi coboară pe șira spinării, strecurându-se prin găurile hainelor sale.

Cortael ridică sabia-Fus în direcția drumului. Picăturile de ploaie se răspândiră pe metalul strălucitor, ascunzând modelele vechi ale armei. Apa i se scurgea pe față, dar părea de piatră în felul în care înfrunța furtuna. Andry știa că e muritor, dar Cortael părea să nu aibă vârstă în momentele acelea. O bucată a unui tărâm pierdut, zărit doar pentru un moment, de parcă l-ar fi privit prin crăpătura unei uși care se închide.

— Apărătorii ai Tărâmului, zise Cortael cu voce puternică.

Undeva, deasupra munților, se auzi un tunet.

Zei Tărâmului se uită la noi, gândi Andry. Le simțea privirile.

Ploaia începu să cadă și mai furioasă, coborând în rafale, transformând iarba în noroi.

Cortael nu se clinti.

— Clopotul acela n-a mai sunat de o mie de ani, zise el. Nimeni n-a mai intrat în templul și n-a mai trecut prin Fus de-atunci. Fratele meu vrea să fie primul, dar nu va izbândi. Va da greș. Indiferent ce gând nenorocit l-a adus aici, totul *se sfârșește* acum.

Sabia străluci, reflectând o rază de lumină. Cortael o strânse și mai puternic.

— În sângele meu și în sabia-Fus există destulă putere ca să tăiem Fusul. E datoria noastră să-l oprim pe fratele meu, pentru a salva Tărâmul.

Cortael îi privi pe rând pe Apărători. Andry tresări când îi întâlni privirea.

— Astăzi luptăm pentru mâine.

Tonul hotărât al lui Cortael nu reuși să domolească teama crescândă din Andry Trelland, dar îl îmbărbătă. Deși datoria lui era doar să privească și să spele sângele, avea s-o facă fără ezitare. Avea să-i slujească pe Apărători și să servească Tărâmul în orice fel îi va fi cu putință. Și scutierii pot fi puternici.

— Clopotul acela n-a mai sunat de o mie de ani, zise din nou Cortael.

Arăta ca un soldat, nu ca un prinț. Ca un muritor fără trecut, care avea doar o datorie.

— Și nu va răsuna pentru încă o mie.

Se auzi din nou tunetul, mai aproape de data aceasta. Apoi se auzi clopotul.

Apărătorii tresăriră deodată.

— Nu vă dați în spate nici măcar un pas, strigă Dom, ale cărui plete aurii fluturau în bătaia vântului turbat. Asta e mâna Celui Roșu. O iluzie.

Clopotul răsună deopotrivă spart și puternic, ca o chemare și un avertisment. Andry aproape că-i putea simți furia și amarul. Ecolul lui părea că străbate secole și tărâmurii. Ceva din el îl sfâtuia

să se îndepărteze cât mai mult de clopot. Însă picioarele îi rămaseră înfipțe în pământ, iar pumnii i se încheștară.

N-am să clișesc.

Sir Grandel își dezveli dinții și se lovi cu mâna peste piept, făcând oțelul să zăngăne pe oțel.

— După mine! strigă el, lansând vechiul strigăt de luptă al Gărzii Leilor.

Verii North îi răspunseră imediat.

Andry simți o apăsare în piept.

De pe deal, scutierul zări două siluete care mergeau încrezător pe cărare, ascunse de rafalele de ploaie. Cel căruia i se spunea Ronin cel Roșu își justifica numele, fiind învăluit într-o mantie de culoarea sângelui proaspăt. Își trăsesese gluga, dar Andry îi vedea fața. *Vrăjitorul*. Tânăr, perfect bărbierit, cu un ten albicios și păr asemenea grâului copt. Chiar și de la distanța aceea, ochii lui păreau roșii. Se înfioră puțin când îi văzu pe Apărători, analizându-i din cap până-n picioare. Buzele i se mișcară, articulând cuvinte pe care nimeni nu reuși să le audă.

Celălalt bărbat nu purta armură, ci niște haine uzate din piele și o pelerină de culoarea mълului. Era un rebel, umbra fratelui său. Scutul îi acoperea fața, fără să-i ascundă însă pletele de un roșu-închis.

Sabia sa, geamăna celei a lui Cortael, era încă în teacă, arătându-și doar mânerul vârstat cu roșu și purpuriu, un asfințit între degetele sale. O furase.

Deci asta ar trebui să fie sfârșitul Tărâmului, gândi Andry uimit.

Cortael își ținea sabia deasupra capului.

— Ești un prost, Taristan.

Clopotul răsună din nou, legănându-se în turn.

Celălalt fiu al Vechiului Cor rămase tăcut, ascultându-l. Zâmbi apoi, albul dinților săi zărindu-se pe sub coif.

— Cât timp a trecut, frate? întrebă el, dar Cortael nu schiță niciun gest.

— De când ne-am născut, răspunse până la urmă Taristan în locul lui. Presupun că ai avut o viață bună, crescând în Iona. Ai fost binecuvântat de Fus de la prima bătaie a inimii tale.

În ciuda faptului că atitudinea lui Taristan era relaxată, iar tonul său părea aproape jovial, scutierul simțea tensiunea din vorbele lui. Era ca și cum s-ar fi uitat la un câine turbat care încolțește un ogar antrenat.

— Și până la cea din urmă.

— Mi-aș dori să spun că-mi face plăcere să te întâlnesc, frate, zise Cortael.

De lângă el, Dom spuse cu un glas tunător:

— Să dai înapoi ce ai furat, hoțul!

Cu o mișcare rapidă, Taristan scoase pe jumătate lama din teacă, expunând câțiva centimetri din ea. Chiar și pe ploaia aceea, oțelul strălucea, părând încrustat cu o pânză de păianjen.

— Ești invitatul meu să încerci să o iei, dacă asta îți dorești, Domacridhan, răspunse celălalt rânjind.

Numele complet al Anticului i se rostogoli ciudat de pe limbă, de parcă efortul de a-l rosti în întregime n-ar fi meritat. Își băgă la loc sabia în teacă, înfruntându-i pe toți.

— Dacă sunteți la fel ca celelalte neamuri ale voastre, o să dați greș. Dar cine vă credeți, să-mi refuzați ceea ce mi se cuvine prin naștere? Chiar dacă sunt cel mai tânăr, rezerva, mi se pare corect să avem fiecare câte o sabie a înaintașilor noștri, din tărâmul nostru pierdut.

— Asta o să se sfârșească prost, mârâi Cortael. Predă-te și-o să-ți cruț viața.

Taristan făcu un pas, mișcându-se cu grația unui dansator, nu ca un războinic. Cortael îi răspunse imediat, ridicând sabia la gâtul fratelui său.

— Anticii te-au crescut așa, Cortael, zise el. Războinic, învățat, stăpân al oamenilor și al nemuritorilor deopotrivă.

Moștenitorul menit să reconstruiască un imperiu demult apus. Dar pentru asta e nevoie exact de ceea ce am făcut eu: Fusele trebuie să ardă din nou ca să permită Trecerea. Trebuie să reunești tărâmurile. Să le permiți popoarelor să se întoarcă la casele pe care le-au părăsit cu veacuri în urmă, zise el privind către Dom. Mă înșel, Anticule?

— Aprinderea unui Fus pune toate tărâmurile în pericol. Ai fi în stare să distrugi întreaga lume pentru propriile interese, mârâi Dom, a cărui siguranță părea însă să se clatine.

Taristan înaintă, pașii lui scoțând zgomote în noroi.

— Distrugerea unora e gloria celorlalți.

Aparența politeții se risipise la fel de repede cum cade la pământ o mantie dezlegată.

— Monstru! urlă Dom, ridicându-și brusc propria spadă.

Taristan zâmbi din nou.

Îi place, realizează Andry cu dezgust.

— Nu poți forța un Fus, mârâi Dom. Consecințele...

— Nu-ți bate capul, îl întrerupse Cortael. Soarta lui e pecetluită.

Taristan se opri.

— Soarta mea e pecetluită? șuieră el cu o voce moale și periculoasă, ca un tăiș ascuns sub o pânză de mătase.

Furia se clădea în el așa cum furtuna se aduna deasupra lor.

Pe deal, Andry simți cum i se întetesc bătăile inimii.

— Te-au luat, te-au antrenat și ți-au zis că ești special, împăratul care s-a întors, sângele Vechiului Cor și născut din Fus, șuieră Taristan. Ultimul descendent al unei vițe străvechi, menite să înfăptuiască lucruri mărețe. Vechiul Cor ar fi trebuit să fie al tău, să-l recucerești și apoi să-l conduci. Ce destin glorios pentru primul născut al unor părinți pe care nu i-am cunoscut niciodată!

Cu un strigăt își duse mâinile către coif, pe care și-l scoase, arătându-și fața.

Andry oftă, rămânând cu gura căscată. Cei doi frați stăteau față în față, dar era ca și cum s-ar fi privit în oglindă.

Gemeni.

Deși Taristan era zdrențaros, iar Cortael arăta ca un rege, Andry abia dacă-i putea deosebi. Aveau aceeași față cu trăsături fine, aceiași ochi pătrunzători, bărbie proeminentă, buze subțiri, frunte înaltă și, destul de straniu, nu prea semănau cu cei care se trăgeau din Fus. Diferiți de ceilalți muritori, asemănându-se doar unul cu celălalt.

Cortael șovăi, uimit.

— Taristan, zise el cu o voce atât de stinsă, încât aproape că se pierdu în ploaie.

Hoțul sabicii își scoase lama din teacă cu o mișcare înceată, prelungă. Părea să cânte în armonie cu clopotul, o vibrație înaltă care se unea cu cea profundă.

— Ți-au dat tot ce-ai visat vreodată. Fiecare cărare pe care ai călcat a fost aleasă pentru tine, zise Taristan, în timp ce sabia îi era bătută de ploaie. Soarta *ta* s-a decis în ziua în care ne-am născut, Cortael. Dar nu și a mea!

— Și ce-ai de gând să faci, frate?

— Am să aleg viața pe care ar fi trebuit să o am, îi răspunde Taristan, ridicându-și bărbia, în timp ce clopotul răsună din nou, și mai profund de data aceasta.

— Mi-ai dat ocazia de a mă preda, zise Taristan, ținându-și buzele. Mi-e teamă că nu-ți pot întoarce favoarea. Ronin?

Vrăjitorul își ridică mâinile, care erau albe ca zăpada, ținându-și palmele întinse. Războinicii Sirandel se mișcă mai repede decât credea Andry că e cu putință, iar trei săgeți își părăsiră arcurile. Țintele fuseseră bune: inima, gâtul, ochiul. La câțiva centimetri de fața lui Ronin, săgețile luară brusc foc, dispărând. Urmară altele, într-un ritm mai rapid decât și-ar fi putut imagina Andry.

Însă toate se transformară în flăcări timide, stinse de ploaia furioasă.

Cortael își ridică sabia, încercând să-l taie în două pe Ronin.

Taristan se dovedi însă mai iute, parând lovitura și făcând oțelul să muște din oțel.

— Ceea ce ai învățat tu într-un palat, șuieră el, apropiindu-și fața identică de cea a fratelui său, eu am deprins mai bine în noroi.

Palmele vrăjitorului se apropiară, după care se auzi un scrâșnet de piatră pe piatră, un alt tunet și apoi sfârâitul unui lichid, asemănător cu cel al uleiului încins într-o tigaie.

Andry simți cum teroarea se clădește în el privind la templu, care nu mai era gol ca înainte. Ușile se deschiseră cu un zvâcnet, împinse de o duzină de mâini albe, pline de cenușă și noroi. Pielea le era crăpată și jupuită, lăsând să se vadă oasele de dedesubt, sau sângera din răni proaspete. Nu le putea vedea fețele și se simți recunoscător pentru asta. Abia dacă-și putea imagina chipurile lor oribile. Din templu pulsa o lumină fierbinte, orbitor de strălucitoare, evidențiind umbrele care se scurgeau pe ușă și se răspândeau în poiană.

Apărătorii se întoarseră spre locul de unde se auzeau zgomoatele și rămaseră cu gurile căscate.

— Tărâmul Cenușii, icni Rowanna de Sirandel.

Ochii ei aurii se măriră din cauza aceleiași groaze pe care o simțea și Andry, deși tânărul n-avea idee la ce se referă ea. Pentru o clipă, atenția acesteia se mută de la templu la caii de pe deal. Nu era foarte greu să ghicești ce are în minte.

Voia să fugă.

Mai jos, Cortael îi urlă în față lui Taristan, în timp ce săbiile lor se uniră.

— Fusul?

— E aprins, rânji celălalt geamăn, iar Trecerea s-a făcut deja.